

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem U Luhu 222/23, Brno – Kníničky, zast. Mgr. Martinem Šípem, advokátem, se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Statutární město Brno, Městská část Brno - Žabovřesky**, se sídlem Horova 28, Brno, zast. Mgr. Tomášem Vybíralem, advokátem, se sídlem Rybníček 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009, č. j. 31 Ca 238/2006 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou proti nečinnosti správního orgánu ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění zákona č. 61/2006 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o informacích“), podanou podle § 79 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhal, aby věcně a místně příslušný Krajský soud v Brně uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 22. 7. 2006 do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 25. 9. 2007, č. j. 31 Ca 238/2006 – 45, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění zdůraznil, že jednou ze základních podmínek pro řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, vyjádřenou v ustanovení § 79 s. ř. s. je bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. V dané věci, jak vyplývá z označení žaloby a žalobního petitu, se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 22. 7. 2006. Z obsahu správního spisu (i z žaloby) vyplývá, že žalobce požádal o podání informací

specifikovaných v této žádosti. Na tuto žádost odpověděl žalovaný přípisem ze dne 16. 8. 2006. Ve spise však není doložena žádná písemnost, kterou údajně žalobce na přípis žalovaného ze dne 16. 8. 2006 reagoval. K žalobě byla připojena stížnost na postup žalovaného, datovaná dnem 29. 8. 2006, kterou podle § 16a citovaného zákona adresoval žalobce odvolacímu orgánu (neoznačil jej a zaslal stížnost žalovanému). Z jejího obsahu vyplývá, že žalobce navazuje na žádost datovanou dne 22. 7. 2006, v níž bylo uvedeno: „Požadujeme předat kopie všech usnesení Rady zastupitelstva MČ Brno – Žabovřesky týkající se R43, zadání územního plánu města Brna a územní prognózy Jihomoravského kraje, a to včetně důvodových zpráv a všech příloh a dokumentů předložených na jednání Rady a Zastupitelstva k těmto bodům jednání. Kopie těchto dokumentů se požadují za období od 1. 1. 2003 do dne plné odpovědi na tuto žádost o informace“. Podle názoru krajského soudu, pokud žalobce až v replice k vyjádření žalovaného připojil písemnost označenou rovněž jako stížnost podle § 16a zákona č. 104/1999 Sb., na postup při vyřizování žádosti o informace – „podklady pro důvodovou zprávu R43“ datovanou též dnem 29. 8. 2006, nemůže k této písemnosti soud přihlídnout, neboť není doloženo, že vůbec byla v této podobě zaslána žalovanému, přičemž ve spise žádná stížnost tohoto obsahu založena není a sám žalobce přímo v žalobě odkázal na stížnost zcela jiného obsahu, na což ostatně žalovaný ve svém vyjádření výslovně poukázal. Krajský soud uzavřel, že nelze vycházet z toho, že by žalobce v průběhu správního řízení bezvýsledně vyčerpал všechny prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, tedy postup vyplývající ze zákona o informacích, ve znění platném pro přezkoumávanou věc. Jde o jednu ze základních podmínek, která musí být splněna v řízení o žalobě podle části třetí hlavy druhé dílu druhého soudního řádu správního, která vyplývá z ustanovení § 79 s. ř. s. Nejsou tak splněny základní podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, neboť žalobce nedodržel postup vyplývající ze zákona o informacích, který připouští opravné prostředky formou odvolání nebo stížnosti a proto soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout, neboť je nepřipustná podle § 68 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost, dovolávaje se důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., kterou posléze k výzvě soudu doplnil odůvodněním, v němž reaguje na důvod odmítnutí žaloby, jímž podle krajského soudu bylo nevyčerpání opravných prostředků před správním orgánem. Namítal, že předložil soudu stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace, avšak zmíněný soud k této písemnosti nepřihlédl jen z toho důvodu, že není doloženo, že vůbec byla v této podobě zaslána žalovanému, přičemž ve spise žádná stížnost tohoto obsahu údajně založena není. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že touto argumentací mu byla nedůvodně přičtena k tíži skutečnost, že správní spis neobsahoval veškeré listiny, které obsahovat měl, pokud by byl veden řádným způsobem. Podle názoru žalobce, pokud z listin předložených soudu účastníky řízení vyplynul rozpor ve skutkovém stavu, měl soud za povinnost pokusit se tuto skutkovou okolnost vyjasnit. Z odůvodnění napadeného usnesení není přitom seznatelné, proč krajský soud nepovažoval za nutné doplnit dokazování za situace, kdy je na jedné straně žalobcem předkládána tvrzená listina a na straně druhé uvedená listina absentuje ve správním spise. Stěžovatel byl a je nepochybně schopen doložit, že jím předložená stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace byla správnímu orgánu doručena; k tomu však nebyl vyzván. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení nečiní žádné závěry ohledně kompletnosti správního spisu. K

odmítnutí žaloby za této situace tak podle žalobce neměl krajský soud dostatek důvodů, stejně jako k závěru, že žalobce nevyčerpal bezvýsledně všechny prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti. Žalobce navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ans 1/2008 – 63, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2007, č. j. 31 Ca 238/2006 – 45, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že soudní řád správní v § 79 odst. 1 předpokládá pro možnost úspěšného prosazení žaloby proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti. Takovým prostředkem je v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění platném po jeho novele zákonem č. 61/2006 Sb., stížnost na postup při vyřizování (a tedy i případné rozhodnutí) správního orgánu prvního stupně. Bez splnění tohoto předpokladu, jakožto jedné z materiálních podmínek možnosti úspěšného prosazení žaloby (nikoliv podmínky řízení v procesním slova smyslu) by nebylo možné žalobě vyhovět a žalobu je pak nutno zamítnout. Krajský soud v Brně vycházel z předpokladu, že podmínka „bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu“ v projednávané věci splněna nebyla a proto žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud však tento jeho názor nesdílel, resp. jej shledal nedoloženým a vyjádřil přesvědčení, že právní závěr z něho vyvozený (odmítnutí žaloby) není správný.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomenul, že sám žalovaný (v přípise ze dne 8. 9. 2006) připouští existenci tří samostatných žádostí stěžovatele (zřejmě všech ze dne 22. 7. 2006), stejně jako existenci tří samostatných stížností stěžovatele ve věcech jeho žádostí o informace. Žádná ze stížností stěžovatele však není ve správním spise založena. Krajskému soudu musela nepochybně z vyjádření žalovaného vyvstat pochybnost o této otázce a měl tudíž postavit najisto - před odmítnutím žaloby pro nevyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, zda a jaké stížnosti byly stěžovatelem podány a zejména jak s nimi žalovaný naložil. Pokud sám žalovaný připouští existenci tří žádostí a tří stížností, nelze jen z toho, že stěžovatel k žalobě připojil jinou stížnost podle zákona o informacích, která se týkala jiné ze tří žádostí o informace, než té, na kterou navazovala žaloba a z toho, že stěžovatel až k replice k vyjádření žalovaného připojil jinou (příslušnou) stížnost, bez dalšího dovozovat, že stěžovatel nevyčerpal opravné prostředky proti nečinnosti správního orgánu. Ve správním spise totiž není obsažena ani stížnost přiložená k žalobě, ani stížnost přiložená k replice k vyjádření žalovaného (či údajná třetí stížnost). Naproti tomu spis obsahuje další listiny, které podle názoru Nejvyššího správního soudu s předmětnou žádostí o informaci nijak nesouvisí, což nasvědčuje úvaze o možném pochybení žalovaného při vedení správního spisu. Závěr krajského soudu o nevyčerpání opravných prostředků byl tudíž přinejmenším předčasný, neboť před takovým závěrem měly být odstraněny pochybnosti o existenci stížnosti proti postupu žalovaného. Navíc podle názoru Nejvyššího správního soudu by důsledkem závěru o nevyčerpání prostředků ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. musel vést k závěru o nutnosti žalobu zamítnout pro nesplnění jedné z materiálních podmínek tohoto ustanovení, nikoliv k jeho odmítnutí, jak usoudil krajský soud.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, který správní orgán (kterého stupně) je v projednávané věci žalovaným, tedy osobou pasivně legitimovanou v řízení soudním. Podle ustanovení § 79 odst. 2 s. ř. s., je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Ze správního a soudního spisu vyplývá, že jak v žalobě, tak i ve všech dalších podáních, označuje stěžovatel jako žalovaného správní orgán I. stupně – konkrétně Městskou část Brno – Žabovřesky. V žalobě se domáhá, aby soud uložil tomuto žalovanému povinnost rozhodnout o jeho žádosti na poskytnutí informací do 15 dnů od právní moci rozsudku. Pokud však stěžovatel tvrdí, že podal (celkem 3) stížnosti na postup žalovaného při vyřizování jeho žádosti o informace, z nichž příslušná měla být založena ve správním spise, avšak založena nebyla, pak žalovaný, pokud sám nevyhověl stížnosti tím, že poskytl informaci v požadovaném rozsahu nebo nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti (to, že tak neučinil ani nemínil učinit, vyplývá z jeho přípisu stěžovateli ze dne 8. 9. 2006), měl pouze povinnost předložit stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla a nadřízený správní orgán měl ve smyslu výše citovaného ustanovení § 16a odst. 4 zákona o informacích p o v i n n o s t o s t í ž n o s t i r o z h o d n o u t. Stěžovatel však nadřízený správní orgán (jímž je v projednávané věci Magistrát města Brna), jako žalovaného, tedy osobu pasivně legitimovanou pro toto řízení, neoznačil. Přitom žalobu na nečinnost podle § 79 odst. 1 s. ř. s. (za předpokladu bezvýsledného vyčerpání prostředků před správním orgánem) lze podat proti tomu orgánu, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Tím by byl nepochybně nadřízený správní orgán žalovaného a nikoliv sám žalovaný. Žalovaný měl pouze povinnost k postupu k předcházejícímu řízení před nadřízeným správním orgánem, tj. k předložení stížnosti tomuto nadřízenému orgánu, nikoliv však k vydání rozhodnutí o věci samé, tedy k rozhodnutí o podané stížnosti. Ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. upravující ochranu proti nečinnosti správního orgánu může být totiž využito jen k domáhání se vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, nikoliv však k jiným méně závažným, zejména procesním úkonům, jako je právě například předložení věci nadřízenému orgánu. Pak pro žalobce přicházelo v úvahu jen domáhat se vydání rozhodnutí na orgánu, který byl za této situace podle současné právní úpravy s rozhodnutím „na řadě” a tím je jiný správní orgán, než který byl žalován.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že ať již by byl výsledek dokazování ohledně vyčerpání procesních prostředků jakýkoliv, pokud byl v žalobě označen žalobcem jako žalovaný Statutární město Brno, Městská část Brno – Žabovřesky a současně žalobcem tvrzeno, že tento žalovaný má povinnost vydat rozhodnutí a navrhuje, aby mu tato povinnost byla uložena, žaloba měla být zamítnuta. Není přitom povinností soudu poučovat žalobce, který je zastoupen kvalifikovanou advokátní kanceláří, o tom, který správní orgán je příslušný k vydání rozhodnutí a který je tudíž nutno žalovat. Soud je vázán tím, co je uvedeno v žalobě, tedy žalobním tvrzením. Pokud žalobce označí jako nečinný nesprávný správní orgán, pak tak činí s rizikem případného zamítnutí žaloby. Ostatně Nejvyšší správní soud již judikoval např. pod sp. zn. 5 Ans 3/2007, že za situace, kdy byl v řízení o žalobě proti nečinnosti určen jako žalovaný subjekt, který nebyl pasivně legitimován, a nadto, kterému nebylo již možno soudem uložit povinnost rozhodnutí vydat, nebyly splněny podmínky ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud v Brně poté rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č. j. 31 Ca 238/2006 – 86, žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 8568 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného. V odůvodnění rozsudku se v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou, který správní orgán je v projednávané věci žalovaným, tedy osobou pasivně legitimovanou v řízení soudním. Konstatoval, že na tuto otázku podal jednoznačnou odpověď ve svém rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, který uvedl, že podle § 9 odst. 2 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Vzhledem k tomu, že v žalobě byl žalobcem jako žalovaná označena - Statutární město Brno, Městská část Brno - Žabovřesky a současně bylo žalobcem tvrzeno, že má povinnost vydat rozhodnutí a navrhopáno, aby žalovanému tato povinnost byla uložena, nezbylo mu, než žalobu zamítnout, neboť žalobce se domáhal vydání rozhodnutí u jiného orgánu, než který k tomu byl věcně příslušný. Také krajský soud poukázal na skutečnost, že není povinností soudu poučovat žalobce zastoupeného kvalifikovanou advokátní kanceláří o tom, který správní orgán je příslušný k vydání rozhodnutí a který je tudíž nutno žalovat. Soud je totiž vázán žalobním tvrzením. Pokud žalobce označí jako nečinný nesprávný správní orgán, pak tak činí s rizikem případného zamítnutí žaloby. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 5 Ans 3/2007.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, kterou posléze doplnil k výzvě Krajského soudu v Brně obsažené v usnesení ze dne 24. 6. 2009, č. j. 31 Ca 238/2006 - 93. Uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti původně uvedl, že rozsudek napadá v celém rozsahu s tím, že důvody bude specifikovat k výzvě soudu v doplňku kasační stížnosti. V něm pak namítal, že podání žaloby bylo v daném případě podmíněno protiprávním jednáním žalovaného, které spočívalo v nepostoupení stížnosti podle § 16a zákona o informacích nadřízenému orgánu. Teprve právním výkladem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ans 1/2008 – 63, bylo ozřejmeno, že v dané situaci je s ohledem na ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. pasivně legitimován nadřízený orgán žalovaného, tj. Magistrát města Brna. Za této situace je podle stěžovatele představitelné, že v případě označení nadřízeného orgánu jako žalovaného, by se tento bránil tvrzením, že mu dosud nebyla stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace povinným subjektem postoupena, tedy mu dosud nepočala běžet lhůta, v níž je povinen o stížnosti rozhodnout, a tudíž v řízení není pasivně legitimován. S ohledem na výše uvedené se stěžovatel dovolává dobrodiní § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť má za to, že podání žaloby bylo zapříčiněno protiprávním jednáním žalované a k tomuto mělo být soudem přihlédnuto jako k důvodům zvláštního zřetele, pro něž se náhrada nákladů řízení účastníku, který byl ve sporu úspěšný, nepřizná. S ohledem na výše uvedené omezil žalobce kasační stížnost na výrok II. napadeného rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud výrok č. II. podle § 110 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost směřuje pouze do výroku o náhradě nákladů řízení a je tedy nepřipustná. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla jako nepřipustná odmítnuta. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k opačnému závěru, vyjádřil žalovaný přesvědčení, že stěžovatelem nebyly tvrzeny a prokázány dostatečné důvody hodné zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly výjimečné

rozhodnutí soudu o nepřiznání nákladů plně úspěšnému účastníku řízení. V této souvislosti žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatel vede více řízení tohoto typu a je zastoupen kvalifikovanou advokátní kanceláří.

Podle § 102 s. ř. s. kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je nepřipustná.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná. Zákonný pojem „náklady řízení“ je vymezen v § 57 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jedná zejména o hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné. Je tedy zjevné, že odměna advokátovi žalovaného, která byla předmětem rozhodování krajského soudu o nákladech řízení, mezi tyto náklady nepochybně patří. Krajský soud o nákladech řízení rozhodoval v souvislosti s rozhodnutím o věci samé podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., vycházející ze zásady, že v řízení úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který v řízení úspěch neměl. Rozsudek Městského soudu v Praze zní: „Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 8568 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Tomáše Vybírala, advokáta, se sídlem Brno, Rybníček 4“. Tento výrok je nepochybně výrokem o nákladech řízení. V kasační stížnosti se pak stěžovatel dovolává dobrodiní § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává* a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud výrok č. II. napadeného rozsudku krajského soudu podle § 110 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu kasační stížnosti je tedy zřejmé, že podaná kasační stížnost směřuje pouze proti výroku o nákladech řízení, tedy je nepřipustná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podanou proti výroku o nákladech řízení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009, č. j. 31 Ca 238/2006 - 86, podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním

soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Toto ustanovení soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro krajský vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. V posuzované věci Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud zcela respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku tohoto soudu, jenž směřoval k odstranění vad, jimiž bylo zatíženo předchozí řízení před krajským soudem. Pokud by tedy stěžovatel brojil proti výroku č. I napadeného rozsudku krajského soudu, kterým byla žaloba zamítnuta pro nedostatek procesní legitimace žalovaného, musela by být s ohledem na výše uvedené odmítnuta jako nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i tato námitka.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu